

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W czasie trwania związku małżeńskiego oskarżonego T. H. oraz H. K. (wcześniej H.) w dniu (...) urodził się B. H.. W dacie 08 maja 2014r., decyzją Sądu Okręgowego w Opolu w sprawie I RC 1143/13, związek partnerów został rozwiązany przez rozwód, małoletni pozostał pod pieczęą matki, ze stosownym wglądem Sądu w sytuację rodziny w związku z wcześniej orzeczonym ograniczeniem władzy rodzicielskiej rodzicom dziecka, a oskarżony pozbawiony został władzy rodzicielskiej, z obowiązkiem realizowania obowiązku alimentacyjnego w podwyższonej miesięcznej kwocie 400 zł, ustanowionego pierwotnie wyrokiem Sadu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie III RC 290/12.

W okresie od marca 2018 oskarżony T. H. nie interesował się losem małoletniego syna B. H., nie łożył na jego utrzymanie, nie wspierał wyżej wymienionego także w innej formie, jak również nie zabiegał o kontakty z dzieckiem. Niezbędne do zapewnienia małoletniemu podstawowych potrzeb życiowych środki, niepracująca zarobkowo matka dziecka ze statusem osoby bezrobotnej, otrzymywała z funduszu alimentacyjnego. Poza pobieranym świadczeniem z funduszu alimentacyjnego na rzecz B. H. w miesięcznej wysokości 400 zł, matka dziecka korzystała z szerszego finansowego wsparcia instytucjonalnego, pobierając również inne świadczenia - zasiłek rodzinny oraz świadczenie wychowawcze. Jednocześnie H. K. pozostawała w nowym związku małżeńskim, z którego na świat przyszedł S. K., na rzecz którego pobierała tożsame świadczenia jak w odniesieniu do starszego syna. H. K. mogła również liczyć na wsparcie finansowe ze strony swojego życiowego partnera, z którym prowadziła wspólne gospodarstwo domowe. Całkowicie bezskuteczna w tym czasie pozostawała natomiast egzekucja komornicza zasądzonych alimentów. Oskarżony nie korzystał z pomocy MOPS. Nie figurował w ewidencji osób bezrobotnych, pomimo nie posiadania stałego miejsca pracy.

(dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego T. H. – k. 52-54,
- zeznania świadka H. K. – k. 91-92,
- zawiadomienie o przestępstwie (...) C. – k. 1-8,
- wyrok w sprawie I RC 1143/13 – k. 9,
- wyrok w sprawie III RC 290/12 – k. 10,
- dokumentacja (...) C. – k. 19-25,
- odpis aktu urodzenia B. H. – k. 28,
- dokumentacja MOPS K-K – k. 29, 31-32,
- dokumentacja PUP K-K – k. 33-34,
- informacja komornika w sprawie Kmp 58/12 – k. 41, 43,
- informacja US w K-K – k. 42).

Oskarżony T. H. posiada polskie obywatelstwo. Legitymuje się wykształceniem zawodowym. Nie posiada stałego miejsca pracy. Jest ojcem trojga dzieci. Majątku większej wartości nie posiada.

Oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany sądowe, za przestępstwa różnej kategorii, w tym z katalogu czynów przeciwko rodzinie i opiece. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 614/13 wyżej wymieniony skazany został na karę łączną w wysokości 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą między innymi karę z wyroku Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu o sygn. akt II K 179/12 za umyślne przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k., a którą karę oskarżony odbył w okresie od 02 czerwca 2013 roku do 09 czerwca 2014 roku z zaliczeniem od dnia 17 marca 2011 roku do 18 marca 2011 roku, od 26 grudnia 2011 roku do 19 marca 2012 roku. Następnie, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 07 października 2014r., w sprawie o sygn. akt II K 761/13, oskarżony uznany winnym dopuszczenia się czynu z art. 209 § 1 kk, skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 27 listopada 2015 roku do 29 stycznia 2016 roku z zaliczeniem od 12 lipca 2015 roku do 03 sierpnia 2015 roku oraz od 14 sierpnia 2015 roku do 17 listopada 2015 roku. Ostatnio, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 18 maja 2018r. w sprawie II K 177/18, T. H. za przestępstwo z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 64 § 1 kk – zaistniałe w okresie od lipca 2017r. do dnia 10 lutego 2018r., skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonywanie orzeczonej kary T. H. rozpoczął w dniu 18 grudnia 2018r.

(dowód:

- dane o osobie oskarżonego T. H. - k. 55, 75,
- odpisy wyroków – k. 11, 60-61, 62, 63, 66-67,
- informacja ZK w S. – k. 18,
- dane o karalności oskarżonego – k. 68-72).

Oskarżony T. H. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie znajdując usprawiedliwienia w kontekście jego postawy. W złożonych wyjaśnieniach zwrócił li uwagę na osiągnięte przez siebie niestale dochody podnosząc nadto, iż matka małoletniego blokowała mu kontakty z dzieckiem, co wpłynęło na brak jego uczestnictwa w życiu małoletniego.

(dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego T. H. – k. 52-54).

Sąd zważył, co następuje:

T. H. stanął w niniejszej sprawie pod zarzutem tego, że w okresie od marca 2018 roku do 17 grudnia 2018 roku w miejscowości C. woj. (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz swojego syna B. H. określonego co do wysokości wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 18 grudnia 2012 roku o sygn. akt III RC 290/12, wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 08 maja 2014 roku o sygn. akt I RC 1143/13 w kwocie 400,00 złotych miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził uprawnionego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu o sygn. akt II K 761/13, którą to karę odbył w okresie od 27 listopada 2015 roku do 29 stycznia 2016 roku z zaliczeniem od 12 lipca 2015 roku do 03 sierpnia 2015 roku oraz od 14 sierpnia 2015 roku do 17 listopada 2015 roku oraz orzeczone wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 614/13 na karę łączną w wysokości 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu o sygn. akt II K 179/12 za umyślne przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k., którą to karę odbył w okresie od 02 czerwca 2013 roku do 09 czerwca 2014 roku z zaliczeniem od dnia 17 marca 2011 roku do 18 marca 2011 roku, od 26 grudnia 2011 roku do 19 marca 2012 roku, to jest popełniania przestępstwa z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Dokonując ustaleń faktycznych niniejszej sprawy Sąd uwzględnił materiał dowodowy zgromadzony zarówno na etapie prowadzonych czynności przygotowawczych, jak i w toku postępowania sądowego. Poza osobowymi źródłami dowodowymi, Sąd miał na uwadze szereg dowodów w postaci dokumentów, na bazie których możliwe było poczynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych, jak i ukształtowanie rozstrzygających w sprawie wniosków – po uprzedniej wnikliwej ocenie wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dała w przekonaniu Sądu wystarczającą ilość powodów do uznania przez Sąd, że zachowanie oskarżonego T. H. nosiło znamiona pojęcia „uchylania się” od wykonywania obowiązku opieki o jakim mowa w niniejszej sprawie. O tym, że obowiązek taki na nim spoczywał było oczywiste, na co wprost wskazywała treść orzeczenia Sądu Rodzinnego w Kędzierzynie-Koźlu zapadłego w sprawie III RC 290/12, na mocy którego Sąd zasądził od niego na rzecz jego syna B. H. alimentów, ostatecznie ukształtowanych na poziomie 400 zł miesięcznie – decyzją Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 08 maja 2014r. w sprawie I RC 1143/13, na kanwie zawisłej sprawy rozwodowej rodziców wyżej wymienionego małoletniego.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne jednoznacznie wskazywały, iż oskarżony w określonych w zarzucie ramach czasowych w ogóle nie realizował ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Co więcej, oskarżony nie wspierał swojego syna w jakiegokolwiek innej formie – w tym niematerialnej – co niezbicie wynika z całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym złożonych przezeń wyjaśnień, w ramach których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Tym samym fakt braku współuczestnictwa oskarżonego w wychowaniu małoletniego B. – zarówno w sferze materialnej jak i uczuciowej – nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu. Dodatkowo zaznaczyć należy, iż zapewnienia oskarżonego co do chęci kontaktu z synem, w kompilacji z zeznaniami świadka H. K. twierdzącej, iż od dłuższego czasu nie miała w ogóle styczności z byłym mężem, zdaniem Sądu, są niewiarygodne, z całą mocą niepoparte dowodowo, wskazane wyłącznie w zamierzeniu umniejszenia swojej odpowiedzialności.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało po stronie oskarżonego występowania przeszkód natury finansowej, które uniemożliwiały mu wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego w badanym czasokresie, chociażby częściowe. Jak wynika z dostępnej w aktach sprawy dokumentacji, co potwierdza również sam oskarżony, w badanym okresie pomimo braku stałego zatrudnienia, uzyskiwał okresowe dochody, z których mógł podjąć się realizacji ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Jednocześnie warto odnotować, iż w omawianym okresie, oskarżony nie był zarejestrowany w charakterze osoby bezrobotnej, jak i nie korzystał z instytucjonalnego wsparcia finansowego. W tym stanie rzeczy, w przekonaniu Sądu oskarżony miał możliwość realizacji obowiązku alimentacyjnego, a swoim niezrozumiałym dla Sądu zachowaniem po raz kolejny wykazał w tym zakresie ewidentny brak dobrej woli, do której konstatacji prowadzi całokształt materiału dowodowego sprawy. Podniesione wyżej okoliczności skutkują przyjęciem, iż opisane zachowanie oskarżonego wyraża w sobie zarówno charakter powtarzalny jak i jest wynikiem jego złej woli. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, iż wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych.

W przekonaniu Sądu zasadnym wydaje się być także stwierdzenie, że oskarżony T. H. poprzez swoje postępowanie naraził małoletniego B. H. na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych. Do wypełnienia ustawowych znamion elementu tego przestępstwa wystarcza samo narażenie uprawnionego do alimentacji na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb, pozostające w związku przyczynowym z uchylaniem się sprawcy od ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie osoby, o której w przepisie mowa. W realiach rozważanej sprawy, badając, czy uchylanie się przez T. H. od wykonywania spoczywającego na nim obowiązku alimentacyjnego naraziło jego syna na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, Sąd miał na względzie zeznania świadka H. K., jak i zgromadzone w sprawie dokumenty. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów niezbicie wynika, iż pokrzywdzony małoletni miał zapewnione przez swoją matkę finansowo wspieraną przez pomoc instytucjonalną, środki niezbędne do jego utrzymania i wychowania. Gdyby jednak nie owa pomoc, w tym przede wszystkim napływ środków pochodzących z funduszu alimentacyjnego, matce dziecka, wspieranej przez obecnego męża, pozostającej bez pracy zarobkowej, niewątpliwie byłoby niezwykle ciężko w ogóle utrzymać rodzinę, w skład

której wchodziło nadto jeszcze jedno dziecko. Zważając zatem na powyższe, co do tezy postawionej w tym zakresie przez Sąd nie powinno być najmniejszych wątpliwości.

Uwzględniając zatem poczynione wyżej wywody, Sąd uznał oskarżonego T. H. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 209 § 1 a k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 209 § 1 a k.k. orzekł karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności.

Uznanie przez Sąd realizacji niniejszego przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa w ramach recydywy podstawowej Sąd uzasadnia nie budzącymi wątpliwości danymi dotyczącymi odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne – stwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu o sygn. akt II K 179/12 za umyślne przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k., objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 614/13 wyżej wymieniony skazany został na karę łączną w wysokości 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a którą karę oskarżony odbył w okresie od 02 czerwca 2013 roku do 09 czerwca 2014 roku z zaliczeniem od dnia 17 marca 2011 roku do 18 marca 2011 roku, od 26 grudnia 2011 roku do 19 marca 2012 roku, jak również wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 07 października 2014r., w sprawie o sygn. akt II K 761/13, którym oskarżony uznany winnym dopuszczenia się czynu z art. 209 § 1 kk i został skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 27 listopada 2015 roku do 29 stycznia 2016 roku z zaliczeniem od 12 lipca 2015 roku do 03 sierpnia 2015 roku oraz od 14 sierpnia 2015 roku do 17 listopada 2015 roku. Z powyższego zestawienia wynikało zatem niezbicie, iż rozpatrywanego w niniejszej sprawie czynu oskarżony T. H. dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwa podobne.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary i środków karnych przewidzianych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Zgodnie z tymi przepisami, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art.53 § 1 k.k.). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego (art.53 § 2 k.k.).

Sąd mając zatem na uwadze dyrektywy wymiaru kary zawarte w treści art. 53 § 1 i 2 k.k., przy rodzaju i wysokości orzeczonych wobec oskarżonego sankcji wziął pod uwagę takie okoliczności obciążające, jak skłonność oskarżonego do lekceważenia i nie respektowania obowiązku konieczności łóżenia na utrzymanie dzieci. Nie sposób nie dostrzec także danych odnośnie dotychczasowej karalności T. H., z których wprost wynika, że w przeszłości był on już wielokrotnie karany sędownie, w tym za przestępstwa podobne, a niniejszego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa. Z drugiej strony Sąd w zasadzie nie dostrzegał okoliczności łagodzących.

Wypada wskazać, iż zgodnie art. 58 § 1 k.k., jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Sąd miał możliwość alternatywnego sięgnięcia po przewidziane ustawowo kary grzywny, ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności. Analiza dotychczasowego postępowania T. H. świadczy jednak niewątpliwie o tym, że pomimo wcześniejszych skazań, ten nie wyciągnął żadnych wniosków – wyrażających się chociażby w systematycznym częściowym realizowaniu obowiązku alimentacyjnego i nadal lekceważąc porządek prawny dopuszcza się kolejnych tożsamyh czynów zabronionych. Wskazuje to na istniejący po jego stronie uporczywy brak chęci zmiany prowadzonego trybu życia oraz nastawienia do obowiązujących

norm prawnych. Tym samym po stronie oskarżonego Sąd nie dopatrył się doniosłych okoliczności należących poczytać na jego korzyść, a tym samym podstaw do wymierzenia oskarżonemu innej kary, niż kara pozbawienia wolności, pomimo wyrażonej przezeń chęci utrzymywania kontaktu z synem. Pozostałe możliwe do zastosowania sankcje w ocenie Sądu byłyby zdecydowanie nie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności z punktu widzenia zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Tym samym Sąd nie uwidoczniał najmniejszych powodów pozwalających zasadnie założyć, iż w przypadku sięgnięcia po łagodniejsze rodzajowo sankcje, w przyszłości oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni kolejnych przestępstw. Nadto w świetle powyższego Sąd dodatkowo uznał, iż skorzystanie w niniejszej sytuacji z możliwości innej kary byłoby rozstrzygnięciem niewspółmiernym do stopnia przypisanej oskarżonemu winy.

W tym miejscu wskazać należy, iż brak było również normatywnych możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Stosownie bowiem do regulacji zawartej w art. 69 § 1 kk, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Tym samym ustawowa fundamentalna reguła możliwości zastosowania warunkowego zawieszenia kary, wobec wcześniejszego kilkukrotnego skazywania oskarżonego na karę pozbawienia wolności i popełnienia w tym czasie kolejnego przestępstwa, nie została wypełniona.

Z powodów wyżej określonych, w przekonaniu Sądu, orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności znajduje odzwierciedlenie w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa oraz aprobatę, iż za zachowania negatywne należy ponieść sprawiedliwą karę, a sankcja orzeczona wobec wyżej wymienionego za taką powinna być postrzegana.

Kształtując orzeczenie o kosztach niniejszego postępowania, Sąd uznając za spełnione przesłanki zawarte w art. 624 § 1 k.k., na podstawie przywołanego przepisu oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego T. H. w całości od kosztów sądowych obciążając Skarb Państwa poniesionymi w sprawie wydatkami.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył jak w sentencji niniejszego wyroku.